

БОРИСЛАВ ЙОРДАНОВ
КОСМИЧЕСКА ОДИСЕЯ

chitanka.info

— При нас двойкаджиите са на почит. Те са наши любимци и затова сме им дали неограничени възможности за развлечение. Със своите специални удостоверения те имат достъп до всички мачове, концерти, театри. На тяхно разположение са магнитофони, грамофони и какви ли не още такива технически средства за забавления. А като капак на всичко могат да получат през всяко междучасие без редене на опашка по един двоен сандвич с кока-кола. Да не говорим за пълните двойкаджии. Те пък са десет пъти по-добре — така говореше Великият марсианец пред смаяната аудитория, състояща се, всъщност, само от Кръшко Канапски — за трета година студент в първи курс.

— Няма що, добре си живеят при вас приятелчетата — въздъхна последният. — А на тези дете си вземат изпитите си с шестици сигурно самолети подаряват на Марс.

Великият марсианец се усмихна:

— Вие явно не сте схванали мисълта ми. На нашата планета е същински ад за шесторкаджиите. Щом свършат задължителните занятия в института, те започват да копаят дупки. Първо ги изкопават, после минава един булдозер и ги зарива, после пак ги изкопават, и пак булдозерът ги зарива... И така до късно вечерта. По този начин те сами се убеждават в безмислието на пътя, по който са тръгнали.

Кръшко Канапски слушаше и някак неусетно го обземаше едно натрапчиво желание. Знаеше, че е безмислено, затова се опитваше да го пропъди от ума си, но то се връщаше, още по-силно. Накрая, не можейки да му се съпротивлява, той се престраши:

— Ами, не може ли някак, така да се каже, да емигрирам на вашата планета. Не, че си живея зле, но тук на Земята няма никакво уважение към хората като мен. Просто яд да те хване.

— Може, разбира се — усмихна се Великият марсианец. — Стига да искаш, можеш още сега да дойдеш с мен в космическия кораб и след един ден пристигаме.

Краката на Канапски се разтрепераха от щастие.

— Та аз искам, моля ви, как да не искам? Защо да не искам? Изпуска ли се такова нещо?

След минутка той вече се разполагаше в космическия кораб и стягаше предпазителните ремъци. Великият марсианец, седнал зад командния пулт, се обърна:

— А не искаш ли да се сбогуваш с приятелите си. Ти няма да ги видиш скоро.

Канапски яростно замахна с глава. „О, не! Хич не ми трябва да ги виждам. Току виж, лепнал се още някой и всичко пропаднало — каза си той на ума. — Нека си учат те тука, пък аз на Марс ще си карам кефа.“

— Добре тогава, готов ли си? — попита Великият марсианец.

— Съвсем.

Силен тласък и корабът полетя. Канапски се изтегна блажено в креслото и притвори очи. Но в миг го прониза страшно подозрение. Гърлото му пресъхна, гласът му, прегракнал от страх, прозвуча като чужд:

— Ами... коя е най-високата бележка на Марс?

— Естествено двойката. А най-ниската — шестицата. Защо, нима при вас не е така? — тонът, с който Великият марсианин изрече тези думи, беше ужасяващо спокоен.

Ударът бе жесток. Канапски се отпусна назад, безчувствен като мъртвец.

А Земята в илюминатора бе станала вече само една точка. Връщане назад нямаше.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 100/1971

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.